

Плѣнникъ.

(Изъ „Спомения и картини отъ войната“)

Единъ день, докараха плѣнникъ. Той бѣ мѣничкъ слабъ турчинъ. Очитѣ му ни гледаха страхливо, сѣкашъ искаха да проникнатъ въ душитъ ни и да узнаятъ какво мислимъ да правимъ съ него.

Ние се смѣхмe като луди. Весело ни бѣ да гледаме това мѣничко, страхливо човѣче, което постоянно ни се покланяше до земята и непрѣстано говорѣше, че ако остане живо, прѣзъ цѣлия си животъ ще обича „гяуритѣ“. . .

Всички му се смѣха и наричаха „читакъ“.

Оставиха го при насъ. Той ни наричаше „добри приятели“, когато измолваше кѣсче хлѣбъ. А хлѣбъ му давахме като на куче, кѣсче по кѣсче. Той често гладуваше и въ дни на тежъкъ гладъ, той съ ужасъ